

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

BRUŠENJE

(celovečernja drama)

alnov75@yahoo.com

LICA:

Uroš Draganić, 30, creative manager

Mia Čolović, 30, human resources manager

Vukašin Bukumirović, 40, MC, animator, moderator i lider

Rastislav Durković, 30, statistics manager

Vladimir Ždronja, 30, financial manager

Jugoslav Pilatović, 30, barmen s diplomom

VREME I MESTO:

Danas, Hotel *Ekskluziv*, na neimenovanoj planini u Zapadnoj Srbiji

Iznad gole scene je video bim na kojem se pojavljuju usne svih učesnika seanse osim Vukašinovih. Usne se grče, skupljaju, pokazuju male tikove. Na podu sede, okrenuti publici, s ogledalcima u rukama, sleva nadesno: Uroš, Mia, Rastislav i Vladimir. Rastislav je malo iskosio glavu pa se odraz njegovog lika, za razliku od drugih, ne vidi u ogledalcu. Ispred njih, takođe s ogledalom u ruci, sedi Vukašin.

VUKAŠIN: Ovde nema mobilnih telefona. Ovo je moja soba mira.

SVI: Ovde nema mobilnih telefona. Ovo je moja soba mira.

VUKAŠIN: Ja volim sebe.

SVI: Ja volim sebe.

VUKAŠIN: Glasnije: ja volim sebe.

SVI: Ja volim sebe.

VUKAŠIN: Ponosan sam na ono što vidim u ogledalu.

SVI: Ponosna - ponosan sam na ono što vidim u ogledalu.

VUKAŠIN: Zbog toga što u ogledalu vidim pobednika.

SVI: Zbog toga što u ogledalu vidim pobednika.

VUKAŠIN: Jer verujem u ono što radim.

SVI: Jer verujem u ono što radim.

VUKAŠIN: Rastislave, ne gledaš u ogledalo.

VLADIMIR: Rastislave, ne gledaš u ogledalo.

VUKAŠIN: Vladimire, nisam se tebi obratio.

VLADIMIR: Vladimire, nisam se. Pa upravo si se obratio.

Pauza

VUKAŠIN: To je stvarno infantilno. Rastislave, pomeri glavu.

Rastislav, s oklevanjem, pomeri glavu.

VUKAŠIN: I, u čemu je problem? Toliko ne voliš sebe?

RASTISLAV: Ne, samo ne vidim u čemu je svrha.

VUKAŠIN: U samopouzdanju. U samospoznaji. A samopouzdanje je potrebno poslovnom čoveku pod konstantnim stresom. A kako se zove ovaj seminar?

SVI: Liderstvo pod stresom.

VUKAŠIN: A šta to znači? To znači da vi morate da budete iznad svog stresa, da budete jaki, da budete vođa, ma koliko vas neko gazio. A gaziće vas. Stara kineska poslovice kaže: "Savij se da bi se podigao viši". To je upravo ono što ćete doživeti na ovom seminaru. Moraćete da se savijete jer, ako se ne savijete, vi ćete pući. Oluja čupa stoletne borove, sve sa žilavim korenjem ali ne i travu. Zašto? jer se povija. Ali, kad dođe lepo vreme - trava se ispravi i seje svoje seme. Svuda, čak i po trulim borovima.

Pauza

VUKAŠIN: Poenta moje priče je, da se vratimo na Rastislava, u sledećem: Kako će čovek koji nije svestan svojih vrednosti moći da uspešno radi u statističkom odeljenju?

RASTISLAV: To je menadžment statistike.

VUKAŠIN: Svejedno. Sad ponavljajte za mnom, svi skupa. Rastislave, hoću da se i ti uključiš a ne samo da mrmljaš.

VLADIMIR: On je statističar. Čovek od malo reči i sve su pogrešne. Baš kao i njegove cifre.

RASTISLAV: Ja, stvarno.

VUKAŠIN: Finansijski sektor bi mogao da malo obustavi paljbu. Idemo. Ja imam misiju i viziju.

SVI: Ja imam misiju i viziju.

VUKAŠIN: Ja sam pouzdana - pouzdan i stabilna-stabilan.

SVI: Ja sam pouzdan-a i stabilan-stabilna.

VUKAŠIN: Rastislave, ne čujem te.

RASTISLAV: JA SAM POUZDAN I STABILAN!

VUKAŠIN: Nisi s takvim glasom. Idemo dalje: Ja sam jedinstven i deo jedinstvene celine.

SVI: Ja sam jedinstven i deo jedinstvene celine.

Pauza

VUKAŠIN: Dobro. U stvari, nije dobro ali ćemo ovde napraviti malu pauzu. Vidimo se za dva sata. Možda ćete biti bolji nakon užine i šetnje po zdravom planinskom vazduhu. Potecite, učenici moji, širite Jevanđelje.

Ustaju

VUKAŠIN: I ostavite ogledala iza sebe, narcisi.

Mia i Uroš se blede nasmeju. Odlaze

VUKAŠIN: Rastislav neka ostane.

Rastislav ostane. Vukašin polako ustaje i prilazi Rastislavu kao zverka koja odmerava lovinu. Stane na pola metra od njega. Osmehne mu se. Spusti šake na njegova ramena. Zaurla kao sumanut. Rastislav se trese od straha

VUKAŠIN: Eto, sad mi je bolje. Šta je, Rastislave, što si se uplašio? Izvini ako sam te prepao. I hvala ti, ti si meni pomogao. Zaista si mi pomogao.

Potapše Rastislava po obrazu

VUKAŠIN: A kako bi bilo da sad lepo, za promenu, malo pomogneš i sebi? Recimo, da se ubiješ. Jer, vidiš Rastislave. Ne skreći pogled u stranu, Rašo. Rašice, Rale, Raške, Racko, Racku. Jel mogu da te zovem Racku? Zašto? Zato što si glup kao rac-ku. Kao kurac si glup, kapiraš? I zato, Racku, pošto smo se demokratski dogovorili oko tvog nadimka, želim da ti kažem da nisam video goreg, ljigavijeg, bezmudijeg čoveka od tebe. Želim takođe da ti kažem, a to mislim iz dubine duše, da si ti poslednja slina

na planeti Zemlji. Mislim da ne poseduješ ni *h* od harizme i da od tebe nikad neće biti dobar lider. Vidiš, tvoje kolege iz firme, koje su zbrisale i ostavile te da se derem na tebe znaju zašto si ovde. Ti nisi ovde e da bi se očeličio na mojim tečajevima i postao lider. Ne! Ti si ovde zato da te popravim koliko je to u mojoj moći i da tvojim šefovima dam makar jedan jebeni razlogčić zbog kojeg bi zadržali ćutologa sklonog nervnim slomovima.

RASTISLAV: To nnnisu nervni slomovi.

VUKAŠIN: N-nisu? A š-šta su, mm-mucaaavko? Kad zuriš u prazno i vrtiš olovku dok tvoji podređeni vrište na tebe? Oni vrište na tebe? Kako im to dozvoljavaš?

RASTISLAV: Jednom moj proračun nije bio tačan i zato.

VUKAŠIN: Jednom? Tvoj proračun? Valjda njihov? Ti si menadžer, statistics manager. Ti ne radiš. Ti nadzireš. Ti kažnjavaš. Ti guziš mladu savetnicu-avetnicu sa svežom diplomom Matematičkog fakulteta.

RASTISLAV: Ja ne.

VUKAŠIN: Pa šta ti onda radiš, a, Rajko? Ne vladaš, ne jebeš, ne jedeš, pogledaj kako si mršav, ne znaš ni da računaš jer praviš greške u proračunima. Zašto ti zapravo živiš? I zašto mi se nisi suprotstavio? Ja ti kažem da si glup kao kurac i ti ništa ne kažeš. Da sam to rekao onom glavonji Vladimiru on bi me nab'o onom glavudžom posred čela a ti ništa. Zato što on ima ličnost. Buzdovansku, prostačku, ali ličnost. Možda nije princ od Monaka ali je materijal za lidera. I to ozbiljnog. A ti, ti nemaš ličnost. Gledaj da sledeći put ne zajebeš ili ću ti se usrati u karijeru. Jedna greška, jedna pogrešna referenca i gotovo.

RASTISLAV: Nije tako.

VUKAŠIN: Nije tako? Matovilac razmišlja o tome da te otpusti. Već je našao nekog gika koji je veći gik od tebe ako je to moguće. Zove se Hermanović da, Hermanović.

RASTISLAV: Nemoguće. Rekao je da neće zvati Hermanovića.

VUKAŠIN: E pa zvaće ga ako se ne pokažeš kao nešto približno ljudskom biću. Ajde, gubi mi se s očiju!

Rastislav odjuri

VUKAŠIN: Bože, kako volim svoj posao!

2.

Kafe hotela. Sentiš muzika, off. S leve strane je sto za kojim sede Uroš, Mija i Vladimir. Za šankom je Jugoslav-Jugi i priprema pića. Vladimir "pali" električnu cigaru

VLADIMIR: I, kako vam se čini prvi čas kod našeg Čika- Gurua?

Uroš slegne ramenima.

MIA: Drugačiji.

VLADIMIR: Drugačiji u kom smislu?

MIA: Pa, njegove metode nisu, recimo, uobičajene.

VLADIMIR: Tip je totalni bolid, ako mene pitaš. Prodaje nam jevtine nju ejdž bubrege za muda.

MIA: Molim te.

VLADIMIR: Okej, izvinjavam se što psujem ali to je tako. Ej, dečko, jel stiže taj viski? Nisam te poslao u Škotsku po njega.

JUGI: Evo, stiže. I ja nisam dečko već Jugi.

VLADIMIR: Ma zabole me da li si Jugi il Jogi medved. Donesi to piće i podseti me da popričam s tvojim šefom.

JUGI: Slobodno popričajte.

VLADIMIR: 'el' vidite ovo? Zato propadamo. Ponašaju se kao da je još komunizam.

Dolazi Jugi s pićima. Poslužuje ih

JUGI: Nes-kafa za vas, viski za vas i pivo za gospodina. I, tehnički, to je bio socijalizam a ne komunizam.

Jugi odlazi za šank da se bakće s posuđem

VLADIMIR: Dobro, da onda nazdravimo. Tehnički.

Kucaju se. Dolazi Rastislav, rasejan, drhtav

VLADIMIR: O, Rale, jel' palo ribanje, a?

Rastislav seda pored njih

RASTISLAV: Ja bih njemu izribao znaš šta.

VLADIMIR: Ma, sigurno bi.

JUGI: Šta ćete da popijete?

RASTISLAV: Čaj od nane.

JUGI: Jedan očaj od nane stiže.

Jugi petlja oko čaja

VLADIMIR: Rale, danas su svi neki veliki zajebanti. Nego, Uroše, duguješ mi odgovor na pitanje.

UROŠ: Koje pitanje?

VLADIMIR: Podseti me, jesi li ti u PR-u ili si kreativac?

UROŠ: Kreativac.

VLADIMIR: Daj mi onda odgovor na konkretno pitanje. Kako ti se čini naš kurs s čarobnim naslovom "Liderstvo pod stresom"?

UROŠ: Ne čini mi se.

VLADIMIR: Kratak odgovor na dugo pitanje. Možeš ti to i kreativnije.

UROŠ: Mada, s druge strane, možda je previše rano da govorim o tome.

VLADIMIR: A kad će biti pravo vreme? Pa nije ti ovo prvih devedeset dana rada Vlade. Ili ćeš možda čekati četiri godine dok mu prođe mandat, da ti se malo srede utisci?

UROŠ: Ja sam čuo da je Vukašin najbolji u svojoj oblasti.

RASTISLAV: A koja je to oblast? Inkvizicija?!

VLADIMIR: O, vidi Raleta, razmahao se.

RASTISLAV: Nisam, samo ne volim kad se ljudi deru na mene.

VLADIMIR: Kao ono oko pogrešnog proračuna koji nas je koštao par hiljada evra. Šta me gledaš tako? Pa svi znaju.

Dolazi Jugi s čajem. Rastislav uzima šolju. Jugi odlazi do šanka. Rastislav pokuša da pije. Ruke mu se tresu

VLADIMIR: Lakše malo, kume. Sve ćeš nas ulipati.

RASTISLAV: Nisam ja tvoj kum!

Rastislav ustane kao oparen. Pauza

RASTISLAV: Ja sad idem da malo prošetam po snegu.

Rastislav ode

VLADIMIR: I, Sunce ti, ode gosn Rale! Šta će sad da bude?

MIA: Ako je Vukašin bio odvratan prema njemu ne moraš i ti da ga kopiraš.

VLADIMIR: Ja ništa nisam rekao. Jel tako, Uroše?

UROŠ: U stvari i jesi.

VLADIMIR: Vidi, oči mi se magle od suza koje samo što nisu jurnule.

Vladimir eksira

VLADIMIR: Drugari, neću da vređam ali veliki ste smarači. Odo ja u svoju sobu da krstim minibar.

JUGI: Dokon pop i minibarove krštava.

VLADIMIR: Ti, Jugi, ne radiš od sutra.

JUGI: U sto evra da ću sutra biti ovde.

VLADIMIR: Nemaš ti te pare, klošarčino!

Vladimir ode

JUGI: Pa i nemam.

Smeje se

JUGI: Jel vaš drugar uvek ovakav?

UROŠ: On nije naš drug već kolega. I, da, jeste.

JUGI: Vi ste na nekom liderskom seminaru?

UROŠ: Tako nešto, da.

JUGI: Pa, dobro. Šta ima veze?

Pauza

MIA: Ne znam zašto sam došla ovde.

UROŠ: Zbog atmosfere. Druženja. Snega.

MIA: Misliš snega? Koji ne podnosim.

UROŠ: Nije tako strašan ako si non - stop u hotelu. Znaš li da mi nikad nismo razgovarali koliko sad?

MIA. Stvarno?

UROŠ: Ja u firmi radim pet godina a ti tri godine i razmenili smo manje rečenica nego za ovih nekoliko sati.

MIA: Velika je to firma.

UROŠ. Gde ćeš sve upoznati?

MIA: Tačno.

UROŠ: A onda i svi ti hodnici, magacin, parking.

MIA: Da, stalno se mimoilazimo.

UROŠ: Ali eto, sad smo tu.

MIA: Poslovno.

UROŠ: Striktno poslovno. Imaš nekog?

MIA: Molim?

UROŠ: Pitam onako. Zbog razgovora.

MIA: Onda ti prvi reci. Zbog razgovora.

UROŠ: Nemam. Imao sam do skoro ali.

MIA: Neki ljudi dosta brzo uskaču u veze.

UROŠ: Da, ja stvarno ne znam šta im je.

MIA: Mislila sam na.

UROŠ: Znam dobro na koga si mislila. Nije bilo ništa ozbiljno.

MIA: Bilo bi bolje da jeste bilo ozbiljno. Ipak, ti imaš trideset godina.

UROŠ: Što znači?

MIA: Što znači da bi već trebao da budeš stabilan.

UROŠ: Nisam nervno labilan, ako na to misliš.

MIA: Ne, ali ti nešto nedostaje.

UROŠ: Imaš li neku koleginicu koju bi mi predložila? Šalim se.

MIA: Imam savet. Poslednja stvar koja nam treba je neki glupi flert na liderskom seminaru.

UROŠ: Delimično se slažem.

MIA: Kako?

UROŠ: Poslednja stvar koja meni treba na seminaru je flert ali je to možda stvar koja tebi savršeno odgovara.

MIA: Ja s tobom više nemam o čemu da razgovaram.

UROŠ: Daj, samo sam se šalio.

MIA: Očigledno ne delimo isti smisao za humor.

Mia ostavlja novac i odlazi

UROŠ: Očigledno uopšte nemaš smisao za humor.

JUGI: Dobar ti je pristup ali ti je odstup još bolji.

UROŠ: Ćuti tamo i trljaj svoju čašicu.

JUGI: Hahah! Ovo ću morati negde da zapišem. I nije čašica već krigla od litar.

Jugi mu nazdravi ogromnom kriglom

3.

Svi su (osim Jugija i Vladimira) u prostoriji iz 1. scene. S košarkaškom loptom u ruci, okružen učesnicima seminara, stoji Vukašin. Na video bimu je lopta koja kruži po ivici obruča i nikako da upadne u koš.

VUKAŠIN: Sledeći zadatak koji imamo je

Ulazi Vladimir, pripit

VLADIMIR: Izvinite što kasnim, bio sam na nekom krštenju.

VUKAŠIN: A na krštenjima se uvek malo popije, a?

Vukašin brzo dobaci loptu ali je Vladimir uhvati

VUKAŠIN: Dobri refleksi s obzirom na povišeno stanje svesti.

VLADIMIR: Igrao sam košarku deset godina.

Mahne kao da će dobaciti Vukašinu. Vukašin podigne ruke ali ovaj đilkoški vrati loptu nazad, malo se igra s njom, probacujući je ispod nogu, podigne je, vrti na kažiprstu a zatim je baci Vukašinu u ruke

VLADIMIR: Hvala, hvala, ne morate da ustajete. Od aplauza crvenim.

MIA: Niko ne crveni i niko ti ne tapše.

VLADIMIR: Pa, to ti kažem.

VUKAŠIN: Zamoliću vas da prestanete s dobacivanjima. Sledeći zadatak se zove "Dobacivanje pitanjima" ili, narodski rečeno, "Muko moja pređi na drugoga".

Samo se Vukašin smeje

VUKAŠIN: Vaš zadatak je da dobacite svojoj kolegici ili kolegi loptu i ispalite pitanje. Ona ili on može da dobaci vama i postavi pitanje a to može isto da uradi i s nekim drugim iz grupe. Naravno, ne mogu samo dve osobe da se dobacuju pitanjima jer se onda gubi smisao. Lopta mora da kruži.

VLADIMIR: Kao džoint.

VUKAŠIN: Vidim da nam još neki poroci nisu strani.

VLADIMIR: Hi-hi-hi.

Dobaci loptu Rastislavu. Izmakne se u stranu i posmatra učesnike

VUKAŠIN: Dakle, da počnemo.

RASTISLAV: Aaaa, šta si jeo za doručak?

Dobaci loptu Urošu

UROŠ: Jaje na oko i tost. Da li si zadovoljna sa svojim poslom?

Dobaci loptu Mii

MIA: Jesam. Šta radiš kad ne piješ?

Dobaci loptu Vladimiru

VLADIMIR: Spavam s kolegicama s posla. Jesi li danas pri sebi?

Dobaci loptu Rastislavu

RASTISLAV: Jesam. Što pitaš? Ja sam baš lepo raspoložen. Možda sam se malo iznervirao pre par sati ali sam sad u tip - top formi.

VUKAŠIN: Rastislave, dobaci loptu.

Rastislav dobaci loptu Urošu

VUKAŠIN: A pitanje Rastislave? Znaš, pitanje?

RASTISLAV: Šta si danas jeo za doručak?

VUKAŠIN: To si već pitao. I ne radi se tako. Strašno. Kao da boluješ od neke retke vrste demencije. Uroše, nastavi.

UROŠ: Hoćeš li da nam kažeš šta misliš o ovom seminaru?

Dobaci loptu Vladimiru

VLADIMIRU: Ne, neću. Kad si izgubila nevinost?

Dobaci loptu Mii

MIA: Ne, neću. Gde si šetao danas?

Dobaci loptu Rastislavu

RASTISLAV: Po šumi, pored potoka, kod jezera. Da li ti se sviđa Mia?

Dobaci loptu Urošu

UROŠ: Privlačna je ako na to misliš.

RASTISLAV: Pa, ja.

Uroš dobaci loptu Mii

UROŠ: Da li primaš moje izvinjenje?

MIA: Nemam za šta da primim tvoje izvinjenje. Koliko si se ugojio u poslednja tri meseca?

Mia dobaci loptu Vladimiru

VLADIMIR: Nisam.

VUKAŠIN: Dosta! Vladimire, loptu.

Vladimir mu baci loptu pravo prema stomaku ali je Vukašin na vreme uhvati.

VUKAŠIN: Ovo je potpuna katastrofa. Vi ste najgora grupa koju sam ikad vodio. A vodio sam ih dosta. Svako od vas je za par minuta pokazao slabosti koje mogu da budu fatalne za budućeg lidera.

VLADIMIR: Otku ti to?

VUKAŠIN: Otud što ovde imamo jednog alkoholičara, opsednutog seksom i kafanskim šalama. Imamo jednog nespretnog, isfrustriranog, neurotičnog nesrećnika i potencijalnog sociopatu i, pored toga, dve mlade, psihički zdrave, ambiciozne ali emotivno potpuno nesređene individue koje će pući pod najmanjim pritiskom.

UROŠ: Možda malo preteruješ.

Vukašin mu pride

VUKAŠIN: Da li ti to stvarno misliš? Da li stvarno veruješ u to?

Pauza

VUKAŠIN: Vidiš, Uroše, to "možda" koje si spomenuo govori sve o tebi. Kao i tvoje ćutanje kad ti se neko uneo u lice. Da mene neko optuži, ZAISTA optuži i ponovi svoje reči još jednom ja bih pomislio: Ovaj čovek ima šta da kaže. Hajde da ga saslušam. Ali ti ne govoriš ništa. Štaviše, ti gledaš u stranu, izbegavaš moj pogled. Šta prolazi kroz tvoju glavu, a? Verovatno misliš: Ovaj ovde, on je potpuno lud, on očekuje od mene da ispunjavam sulude zadatke bez opipljivog cilja. On se izživljava na meni. To da se praznim na tebi bi bilo tačno pod uslovom da ti znaš šta si ti. I ko si

ti. I da voliš sebe. Da znaš da si jedinstven i deo jedinstvenog sistema. Ako to ne znaš, onda je jasno o čemu se radi - ti nisi osoba i stoga ne možeš da se osećaš uvređenim. Dobro. Sledeći zadatak je mnogo jednostavniji: "Igra poverenja". Vaš koleginica ili kolega stane ispred vas okrenuta ili okrenut leđima i pusti se da padne. Vaš je zadatak da nju ili njega uhvatite. Jasno? Idemo. Rastislave, stani ispred Vladimira. Mia, stani ispred Uroša.

Urade kako im je rečeno

VUKAŠIN: Još malo se razmaknite, tako.

MIA: On je mršav, neće moći da me uhvati.

VUKAŠIN: Mia, ne potcenjuj žilavost mršavih muškaraca. Šačica mršavih momaka je probila Solunski front.

MIA: Ali ovo nije rat.

VUKAŠIN: Ovo jeste rat. Rat za očuvanje vaših pozicija i napredak u karijeri. Pašćete na moj znak a moj znak će biti kad blago, po ramenu, dodirnem padalicu to jest padača. Da li je sve jasno, zvezdo padalice?

MIA: Jeste.

Vukašin stane sa strane i prilazi im laganim korakom, kao oficir na smotri. Takne Miu po ramenu, ona padne unazad, raširenih ruku. Uroš je spremno zgrabi. Takne Rastislava, on učini isto i prući se na pod ispred Vladimira koji stoji s rukama ispruženim u vazduhu

RASTISLAV: Jao, mislim da sam polomio nešto.

VUKAŠIN: Ne, nisi.

Vukašin mu pomaže da ustane. Rastislav se opipava panično

VUKAŠIN: Dobri refleksi, a Vladimire?

VLADIMIR: Pogrešno je procenio razdaljinu.

VUKAŠIN: Onda si trebao da mu skreneš pažnju. A, ne, ti si video duplo. Ili ti se možda malo prisपालo? Dobro, sad zamenite mesta. Mia hvata Uroša a Rastislav Vladimira.

RASTISLAV: Ja?! Pogledajte njega, on je mnogo teži od mene.

VLADIMIR: Što i nije teško s obzirom da s krevetom imaš dvaes kila.

MIA: Izvini, Vukašine ali, i ja mogu da kažem isto što i Rastislav.

VUKAŠIN: Sama si rekla da je lagan. A ti, Vladimire, nemoj da padaš brzo, uspori malo zbog krhkog kolege.

VLADIMIR: Pokušaću.

Zauzmu mesta. Vukašin krene paradnim korakom. Gurne Uroša. Uroš madne prema Mii i ona ga jedva zadrži. Vukašin dotakne Vladimira i ovaj zgnječi Rastislava k'o FAP žabu

VUKAŠIN: Vladimire, trebao si laganije da se baciš unazad.

VLADIMIR: I jesam.

Vladimir pomaže Rastislavu da ustane

VLADIMIR: Izvini.

RASTISLAV: Sportseronjo.

VLADIMIR: Opa, šta nam je to izraslo?

Vladimir krene mangupski prema Rastislavljevom međunožju

VUKAŠIN: Dosta! Ne mogu da verujem da gledam ljude od trideset godina.. Ako mislite da ste ovde došli da se provodite grdno ste se prevarili. Nema besplatnog ručka. A ako ovako nastavite i vaše loše karakteristike stignu Matovilcu na uvid više nećete imati ni za ručak u studentskoj menzi.

Pauza

VUKAŠIN: Svi mogu da odu osim Rastislava.

Svi odu. Gledaju se Vukašin i Rastislav

VUKAŠIN: I, da li misliš da imaš ono što treba?

RASTISLAV: Da.

VUKAŠIN: Jesi li siguran u to?

RASTISLAV: Da.

VUKAŠIN: Ti me, u ovom trenutku, jebeno želiš, jel da?

RASTISLAV: Kako?

VUKAŠIN: Želiš da te poljubim? Da odemo u krevet? Hajde, priznaj.

Rastislav se okrene i otrči

VUKAŠIN: Trči, trči, nećeš ti daleko.

4.

Kafe hotela. Sentiš muzika, off. Sam za stolom sedi Uroš i pijucka pivo. Jugi je za šankom.

JUGI: Nisam znao da si solo drinker, kolega.

UROŠ: Ti i ja nismo kolege.

JUGI: O, jesmo, jesmo. Išli smo na Akademiju. Isti smer. Ja sam upisao godinu dana kasnije.

UROŠ: Kako?!

JUGI: Stvarno se ne sećaš?

Uroš začkilji u Jugijevom pravcu

UROŠ: A, znam te. Popili smo par kafa u klubu faksa. Šta ćeš ti ovde?

JUGI: Nemam pojma. Kao ni ti.

UROŠ: Sedni.

JUGI: Imam posao.

UROŠ: Ionako nema nikoga. Sedni.

Jugi sebi sipa pivo a zatim laganim, kicoškim korakom, dođe do Uroša. Seda. Kuckaju se.

JUGI: Jesi li postao Amerikanac?

UROŠ: M?

JUGI: Samo Amerikanci ne kažu ništa kad se kucnu.

UROŠ: Živeli?

JUGI: Smorio vas onaj Vukašin, a?

UROŠ: Može se reći, mada.

JUGI: Zašto to radiš?

UROŠ: Šta to?

JUGI: Izbegavaš da imaš stav o bilo čemu. Nekad si tačno znao da navedeš razloge zbog kojih je Aki Kaurismaki bolji režiser od Džima Džarmuša.

UROŠ: Ne sećam se.

JUGI: Daj, dva sata smo se raspravljali. Ja sam te navlačio iz zajebancije, da vidim koliko daleko možeš da odeš. I rekao sam sebi: Rispekt, ovaj čovek ima stav.

UROŠ: Možda.

JUGI: Ili su to bila neka druga dvojica?

UROŠ: heheh, može i to da se desi.

JUGI: Šta je bilo posle?

UROŠ: Posle sam odustao od svega na trećoj godini, upisao Fakultet za menadžment i eto me ovde. A ti?

JUGI: Diplomirao, dobio inostranu stipendiju i snimio film koji nikoga nije zanimalo. I eto me ovde. Zašto si to uradio?

UROŠ: Odustao od studija? Nisam bio za to. Nisam imao dovoljno talenta. A ima i još nešto.

JUGI: Šta?

UROŠ: Nije bitno.

JUGI: Da pogodim: nisi želeo da prođeš kao ja?

UROŠ: Finansijska stabilnost mi je bitna stavka u životu.

JUGI: Kome nije? Ja sam se zbog nje vratio u zavičaj. U Beogradu nije bilo posla a moji su siromašni. Još su mi rekli da sam srećan što sam našao posao. Osamdeset posto mojih vršnjaka ovde sedi kući, prdi, smrdi, gleda tv- serije i pije zidarska piva.

UROŠ: Ti barem piješ na poslu.

JUGI: To mi je profesionalna deformacija. Oćemo još po jedno?

UROŠ: Može.

Jugi odlazi do šanka. Sip aim po pivo.

UROŠ: A o čemu se radi u tvom filmu?

JUGI: O ljudima koji u ovakvom hotelu polude od onog što Englezi zovu "cabin fever".

UROŠ: Šta je to?

JUGI: To je ludilo koje te uhvati kad si mesecima izolovan na ovakvom mestu i onda uzmeš sekiru i rasturiš vrata vičući: "Here's Johnny!"

UROŠ: Ne razumem.

JUGI: *Isijavanje*, od Kjubrika. Sigurno si ga gledao. Sa Džekom Nikolsonom.

UROŠ: Ne, nisam.

JUGI: Jel to moguće? Kjubirka nisi gledao?

UROŠ: Moguće je. Šta želiš da mi kažeš s tom pričom ?

JUGI: Pa, da ljudi u mom filmu dobiju *cabin fever* nakon jednog dana.

UROŠ: Zašto?

JUGI: Jer su predugo na mirnom i tihom mestu.

UROŠ: Predugo? Pa oni su tu samo jedan dan.

JUGI: U tome i jeste kvaka.

UROŠ: Kapiram.

Jugi im donese piva. Kuckaju se i nazdravljaju

JUGI: Kad već govorimo o psihopatama, onaj vaš guru Vukašin je sigurno taj.

UROŠ: Otkud ti to?

JUGI: Ovde drži seminare poslednjih petnaest-šestnaest godina. Znaš li koliko je puta seo u naš kafe da popije pivo, kafu, bilo šta?

UROŠ: Ne, ne znam. Koliko?

JUGI: Nijednom. I ne samo to - on nikad nije odvuкао nikoga, ni ženu ni tipa, u svoju sobu. Dve devojke koje ovde rade su mu nudile određene usluge za novac i - opet ništa.

UROŠ: Možda je oženjen.

JUGI: Proverio sam. Nije.

UROŠ: Okej, možda ga ne zanima seks. I, šta s tim?

JUGI: Viđali su ga kako trči po šumi. Noću. Usred zime.

UROŠ: I?

JUGI: I, šta misliš da radi tamo?

UROŠ: Džogira. Što pitaš? Da ne misliš da je White Walker?

JUGI: Molim?

UROŠ: Ne gledaš *Game of Thrones*?

JUGI: Ne, što bih? To je precenjena serija. Ono što je posebna bizarnost je da sam se raspitao o njemu i nisam otkrio ništa neobično. Završio psihologiju, radio u par konsalting firmi, nije član nijedne stranke, živi u dvosobnom stanu na Novom Beogradu.

UROŠ: Jedina stvar koja je uvrnuta u ovoj priči si ti kolega.

JUGI: Ja?

UROŠ: Ti si opsednut Vukašinom. Ne bi me iznenadilo da si mu ozvučio sobu.

JUGI: To je dobra ideja.

UROŠ: U svakoj šali ima malo istine.

JUGI: Brani ga koliko hoćeš ali ako čoveka ne zanimaju provod, seks, alkohol, onda nešto s njim nije u redu jer, nešto mora da ga pali a ako ga ne pali ništa od navedenog onda sigurno otkida na nešto jako bolesno.

UROŠ: Na šta konkretno?

JUGI: Na šta konkretno? Na scenu kad umire Bambijeva majka. Na dokumentarce o bombardovanju Afganistana. Na gladnu decu u Africi. Na vojne parade. Na voluharicu koju krešu kljunar i nilski konj, otkud znam!

UROŠ: Mhm.

Pauza. Piju

JUGI: I to je sve što imaš da kažeš?

UROŠ: A šta želiš da kažem? Za dva će sve biti gotovo i vraćamo se kući. Nastavljamo s našim životima. Osim tebe.

JUGI: Kako to misliš?

UROŠ: Vladimir je nezgodan lik. Pokušavao sam da pričam s njim ali on ne želi da odustane od ideje da se žali tvom šefu.

JUGI: Pa, neka se žali. Već su se žalili.

UROŠ: I?

JUGI:I, šef je moj rođak i neće me otpustiti. Eto.

UROŠ: Trebao si da uložiš sto evra u opkladu.

JUGI: Bih ali – kasni mi plata. Živeli!

UROŠ: Živeli!

5.

Zavejana šuma. Šumom, cvokoćući, u kaputu, rukavica, s kapom na glavi i šalom oko vrata, grabi Rastislav

RASTISLAV: Ti ćeš mene da jebeš, pederčino nenormalna! Ja da ti udovoljim, je li, ja da ti udovoljim? Oćeš da kleknem i da ti popušim?! Neće moći. Dobićeš po mudima pre ili kasnije. Tući ću te bejzbolkom a onda ću ono što preostane da okačim na onu jelku tamo.

Stane na sredini scene. Gleda oko sebe

RASTISLAV: Ovde je dobro.

Čučne, zapali cigaretu i žudno udiše dim

RASTISLAV: Konačno postoji jedno mesto gde je Rastislav Rastislav. Gde mogu da se poverim nekome. Da kažem ono što me tišti. Strvine od šefova. Imbecilni lepotančići od kolega. Kučke koleginice. Svi ti smradovi koji me, kad im treba pomoć vuku za rukav a posle tretiraju kao marvu. Mrtvi, svi treba da su mrtvi! Da im smrskam glave, da im rasečem stomake i nahranim ih njihovim crevima punim govana! Da ih polijem napalmom i da im se poserem na porodičnom pragu! Da crknu i debeli Vlada, i mutni Urke i kurva Mia i da u dugim, teškim bolovima svisne ono kopile kopiletovo Vukašin!

Gasi cigaretu. Pali sledeću

RASTISLAV: Samo da otplatim kredit za kola, da izdržim još dve godine a onda ću da dođem u firmu i da ih sve pobijem. Neee, vikaće sisata Mira sa recepcije, nemoj, Rasti, evo pustiću ti da me jebeš preko pulta! Ali ne, neće biti tako- metak u tu lažljivu prdaru, to je sve što ćeš dobiti od mene! Đuraković iz komercijale- skenjan!

Antić iz borda- zaklan! Milunović iz obezbeđenja- davljenje u klozetskoj šolji! A na kraju, na kraju će Matovilac da me moli na kolenima: Nemoj Rastislave, nemoj si Bolton! A ja ću onda da ga odgurnem gadljivo, vrhom cipele, ovako, kao poslednje govno i da mu sačmarom razduvam jaja! Hahaha! Ko sad nema muda, pičko?!

Gasi cigaretu. Pali sledeću

RASTISLAV: Jebaću vam majku majčinu! Otkriću prvo gde živi ovaj kurton Vukašin. Njega ću prvog pa sve ostale. On meni, on meni da traži da ja njemu e on će meni. E, neće. Možda bi on baš to voleo? Doći ću mu na vrata, s osmehom na licu i puškom u ruci. Prvo ću mu razduvati jednu pa drugu ruku, jednu pa drugu nogu pa onda

Iza Rastislava iskoči Vukašin. Vukašin je u sportskoj opremi

VUKAŠIN: Šta onda?

Rastislav vrisne i padne na sneg

RASTISLAV: KOLIKO.

VUKAŠIN: Koliko dugo sam ti ili koliko si zasrao? Odgovori su: od početka tvog monologa i, da, mnogo si zasrao.

RASTISLAV: Ja nisam.

VUKAŠIN: Šta nisi, siso?

Vukašin šutne Rastislava u zadnjicu. Potom izvuče mobilni telefon iz džepa. Pritisne dugme

RASTISLAV (off): Ti ćeš mene da jebeš, pederčino nenormalna! Ja da ti udovoljim, je li, ja da ti udovoljim? Oćeš da kleknem i da ti popušim?! E, pa, neće moći!

Vukašin pritisne dugme na mobilnom telefonu

VUKAŠIN: Šta si hteo da mi radiš posle, a Rale? Lezi dole. Šta si hteo da mi radiš?
Okreni se na stomak. Spusti pantalone.

RASTISLAV: Molim te, nemoj.

VUKAŠIN: Pa, ne moram ali onda će svi u tvojoj firmi saznati kakav si ludak. Skidaj pantalone.

Rastislav počne da, još na stomaku, trapavo skida pantalone

VUKAŠIN: I, znaš šta će još biti? Svako u ovoj zemlji će, zahvaljujući internetu, saznati kakav si ludak. Jedino radno mesto na koje ćeš moći da računaš će biti klozetar-volonter u Lazi.

Rastislav, sad gologuz, leži na zemlji. Vukašin staje iznad njega a zatim mu šapne na uho

VUKAŠIN: Zar zaista misliš da me zanima tvoje ružno, mršavo, rutavo dupe?

RASTISLAV: ŠTA ONDA?

Vukašin ga zgrabi za potiljak

VUKAŠIN: Da te posedujem. Davaćeš mi šta hoću, kad ja hoću.

RASTISLAV: Hoću.

VUKAŠIN: Ako misliš da si se izvukao reći ću ti još ovo: za par sati ćeš poželeći da sam te ovde nategao. Manje bi bolelo.

Vukašin mu zabije lice u sneg i ode, bodro i džogerski. Rastislav se, drhtav, uplakan, zakopčava i ustaje. Pada leđima u sneg. Vadi upaljač i cigarete. Pali drhtavom rukom cigaretu i zuri u pravcu neba

6.

Hotelska soba. Krevet, nahtkasna. Ispod nahtkasne minibar i stočić i stolica u levom uglu. Mia je na krevetu. Radi za laptopom. Kuckanje na vratima.

MIA: Ko je?

UROŠ (off): Nenajavljeni noćni posetilac.

MIA: Šta hoćeš?

UROŠ (off): Da malo popričam, to je sve.

MIA: Popio si?

UROŠ (off): Malkice.

Pauza

UROŠ (off): Mogu li?

MIA: Uđi.

Mia ustaje i otključava mu vrata. Ulazi Uroš. Pripit je. Mia odlazi do kreveta i nastavlja da kucka.

MIA: Sedni na stolicu.

UROŠ: Što? Jel' ovo razgovor za posao?

MIA: Ne, ali te sigurno neću pozvati u krevet.

UROŠ: Dobro.

Umorno se spusti na stolicu. Ona i dalje kucka

MIA: I?

UROŠ: Razgovarao sam s Jugijem. Ispostavilo se da smo išli smo na isti faks.

MIA: Zanimljivo.

UROŠ: On je diplomirao a ja nisam.

MIA: I vidi ga sad.

UROŠ: I vidi ga sad.

MIA: U čemu je poenta tih informacija?

UROŠ: U tome da se nekako osećam glupo.

MIA: Više nego obično?

UROŠ: Aha.

MIA: To je od alkohola.

UROŠ: Nije od piva. Pivo mi je nekako otvorilo oči. Znaš, shvatio sam da ja nemam omiljeni bend, omiljenu knjigu, omiljeni film, da sam mnoge stvari usput zaboravio. Shvataš na šta mislim?

MIA: Ne baš. Slušaj, Uroše, za posao kopirajtera se prijavilo pedeset aplikacija i ja do jutra moram da prođem kroz sve njihove prijave a još nisam stigla ni do desetog.

UROŠ: Zašto? Ti ionako primaš samo žene. Dobro, i dva geja.

MIA: Otkad imaš dozvolu da se mešaš u moj posao?

UROŠ: Okej, nemam. Samo primećujem. Ti misliš da muškarci, ukoliko nisu homoseksualci, nemaju šta da rade u firmi. Mrziš nas, strejt tipove?

MIA: Ne.

UROŠ: Jesi li sigurna?

MIA: Jesam.

Mia prestane s radom

MIA: Hajde, reci mi šta imaš pa da se razilazimo.

UROŠ: To zvuči jako okrutno.

MIA: Možda ali posao ne može da čeka.

UROŠ: Znaš li šta sam radio nakon što sam napustio Akademiju?

MIA: Upisao si privatni fakultet.

UROŠ: Ne to. Morao sam da imam neki posao da bih zaradio za džeparac.

MIA: Reci ako to ima veze s pričom.

UROŠ: Prodavao sam metalno posuđe i escajg. Naučio sam, do najsitnijeg detalja, razliku između tiganja i voka, šerpe i šerpice, noža za krompir i noža za škampe, kašike za sladoled i kašičice za kafu. Bio sam fantastičan u tom poslu. Ubrzo sam formirao veliki tim ljudi koji su radili za mene. Znaš, cela ta priča je ličila na piramidalnu shemu. Dosta para. Nešto me je, ipak, morilo. Ono što gledaš to postaješ, znaš tu poslovicu. Postao sam takav, kao lonac. Sijam, gladak, bez jedne ogrebotine a iznutra je šuplje i zveči. Čovek bez sadržine.

MIA: Pre nisi bio takav? Zanimljivo.

UROŠ: Pre sam bio jedan od onih ljudi kojima se danas podsmevam - pripravnik za umetnika, fensi intelektualca koji puši urolane cigarete i melje o postmodernizmu. A vidi me sad. Uspešni šef kreativnog sektora. Znaš, ja sam dobio ovo mesto jer sam bio na umetničkoj Akademiji. Kao inteligentan, svestran tip. Još se nisam ispisao s Akademije kad sam se prijavio za posao u firmi.

MIA: A poenta tvoje priče je?

UROŠ: Mislio sam da će moja pamet poslužiti nečemu. Da ću je koristiti na poslu. Ispostavilo se da mi mozak uopšte nije potreban. I ne samo to - pamet je smetnja. Danas vreme provodim tako što prisustvujem sastancima, okrećem telefon, potpisujem papire i uvlačim se Matovilcu. To nije rabota za Ajnštajna.

MIA: Tu si sto posto u pravu. Jesi li s nekim podelio svoje duboke misli?

UROŠ: Jesam. S Matovilcem lično.

MIA: Šta je rekao?

UROŠ: Rekao je: primili smo te ovde jer si pametan. Ali, to je bilo samo za vreme razgovora za posao. Sad očekujemo od tebe da budeš dovoljno pametan da budeš glup.

MIA: I tvoj problem je?

UROŠ: Moj problem je da vodim kreativni sektor koji ništa kreativno nije napravio. Najgluplji ljudi s najglupljim idejama prolaze. Otpustio sam toliko pravih kreativaca da više ne mogu ni da se setim. Obično bi radili dva –tri meseca a onda bi pokazali previše svojeglavosti i – aufiderzen.

MIA: Tipičan problem s asocijalnim umetnicima.

UROŠ: Ti me ne osuđuješ?

MIA: Ni najmanje. Mada me, da budem iskrena, cela tvoja priča ne dotiče nešto preterano.

UROŠ: Kako?

MIA: Zato što sam žensko i zato što, za razliku od tebe, nisam imala nikakvu vezu.

UROŠ: Ali.

MIA: Šššš! Đurković.

UROŠ: Kako si.

MIA: Ššš! Đurković. Sad ja pričam. Za razliku od mene, tebe nisu pokušavali da strpaju u krevet svi muškarci u firmi, nisu ti govorili da si nesposoban za muški posao, slali ti elektronskom poštom fotografije svojih genitalija, nisu te barem tri puta u prva tri meseca šljepnuli rukom po dupetu i rekli ti da si kurva, jednom čak i u ženskom toaletu. Tako da, Uroše, žao mi je što se nisi ostvario kao umetnik i imaš egzistencijalnu krizu ali mene se to ne dotiče.

Uroš umorno klimne glavom

UROŠ: Okej, shvatam što sam nepoželjan. Jasno mi je i zašto mrziš muškarce i svetiš im se tako što ih sečeš na intervjuima. Čuo sam da si jednog čak naterala da plače.

MIA: Ne jednog- četvoricu.

UROŠ: Četvoricu. Dobro. Reci mi samo, jel se zapitaš nekad da li radiš pravu stvar? Jel ti nekad proradi savest? Jel nekad pomisliš da si mogla da radiš nešto drugo? Ili, recimo, da ova firma može da radi nešto drugo, da ova zemlja može da radi nešto drugo osim što proizvodi lidere i robove? Jel možemo mi da napravimo jednu stvar, jednu jedinu originalnu stvar i nazovemo je svojom?

MIA: Ne, jer mi nismo ti ljudi. Mi ne stvaramo. Radimo posao koji mrzimo i radimo ga za pristojne pare. Savest i čast mi ne padaju na pamet jer živim u iznajmljenom stanu i ove godine nisam imala ni dan odmora.

UROŠ: O čemu onda razmišljaš?

MIA: O preživljavanju. O tome kako ću za par dana biti u Beogradu i raditi od devet do deset. Eto, o tome razmišljam. A tebi ako se ne dopada ti ostani ovde i ribaj šank s tvojim klasićem Jugijem.

Pauza. Uroš ustane

UROŠ: Ne znam zašto sam mislio.

MIA: Šta to?

UROŠ: Da si drugačija.

MIA: Možda imaš potisnute romantične predrasude prema ženama.

UROŠ: Moguće je.

MIA: I to je tako slatko.

UROŠ: Aha.

MIA: I glupavo.

UROŠ: Aha. Ja sam idiot hvala.

Pauza

MIA: Sutra ćeš se istrezniti i misliti potpuno drugačije.

UROŠ: Voleo bih da se probudim pijan.

MIA: Tu je uvek minibar. Ne moj, naravno.

UROŠ: Nisam ni mislio.

MIA: A šta si mislio?

UROŠ: Da ću moći da bar s nekim, bar jednom, bar na kratko, vodim neki dublji razgovor.

MIA: Koji se tiče tebe.

UROŠ: Bolje bi bilo da odem.

MIA: Bolje bi bilo.

UROŠ: Znaš, želeo sam da te pozovem da izađemo. Kad se završi ova sado-mazo jebada na planini.

Pauza

UROŠ: Glupa ideja, a?

Uroš se okrene i ode. Mia ustane, zaključa vrata i vrati se nazad na krevet. Sedi, zuri pred sebe. Počne da radi. Potom odloži laptop, otvori minibar, izvuče unučić votke, otvori ga i muški potegne. Zuri pred sebe.

7.

Ista soba kao u sceni 6. Samo što je laptop pored kreveta, na stočiću. U krevetu je Uroš. Vrpolji se, pokušavajući da zaspi. Kuckanje na vratima, off

MIA (off): Uroše, jel spavaš?

Uroš se trgne. Zuri u pravcu vrata. Pauza

UROŠ: Da, spavam.

MIA: Mogu li da uđem na pet sekundi?

UROŠ: Uđi.

Mia ulazi

MIA: Htela sam samo da ti se izvinem.

UROŠ: U redu je.

MIA: Ja inače nisam takva. Samo ponekad, posao je previše stresan.

UROŠ: Nema problema.

Mia se zaplače. Uroš ustane iz kreveta. Priđe joj i zagrlji je

UROŠ: Sve je u redu.

MIA: Da, osećam da je sve u redu. Tvoj ukrućeni penis se tare o moju butinu.

UROŠ: Izvini.

Odmakne se. Ona plače, briše suze. Stane

MIA: Prešla sam te, a?

UROŠ: Molim?

MIA: Vi muškarci ste TAKO glupi. Zar si pomislio da ću ja zaista da plaćem?

UROŠ: Pa, jesam.

Mia mu prilazi. Uzme ga za ruku. Vodi ga do kreveta

UROŠ: Šta to radiš?

MIA: Šta radim? Želim da iskoristim tu masivnu erekciju.

UROŠ: Pa, dobro.

Baca ga na krevet

MIA: Bilo bi dobro da pokažeš malo više entuzijazma.

UROŠ: Okej.

Grabi je. Miluju se i ljube

MIA: Ali moramo da budemo brzi. Ostalo mi je još petnaest aplikanata.

UROŠ: Daću sve od sebe.

MIA: Ne sumnjam.

UROŠ: I ja imam da proverim neke ideje onog Petrovića.

MIA: Aha. Ali ne sad.

Zavlače se pod jorgan

8.

Ista soba. Na video bimu natpis: PETNAEST MINUTA KASNIJE. Na krevetu, u odeći, svako sa laptopom ispred sebe, sede Mila i Uroš i kuckaju

UROŠ: Bilo je divno.

Poljubi je u vrat

MIA: Da, jeste.

Odsutno ga poljubi u usta

UROŠ: Ovaj Petrović nema pojma. Odvratna, džukačka ideja koja ne bi prošla ni u Perutovac na Mlavu. Sigurno će uspeti.

MIA: Dobro, Uki, a sad me pusti da radim.

UROŠ: Okej.

MIA: I nemoj da kažeš ni reč o ovome. Nikome. U firmi ili van nje.

UROŠ: Ma neću, ne brini.

MIA: Jer ja planiram da nastavim da se viđam s tobom. Ako ti to odgovara.

UROŠ: Ma, što mi ne bi odgovaralo?

Mia se osmehne

MIA: Tako sam i mislila.

UROŠ: Znaš da sam fin tip i da nema razloga.

MIA: Znam a sad radi. Moramo da završimo s poslom i naspavamo se za sutra.

UROŠ: Koliko stignemo.

Mia mu ne odgovara ništa. Oboje rade za svojim laptopovima kao sumanut

9.

Soba iz 1. scene. Polaznici seminara sede u krugu. U središtu kruga je, licem prema publici, Vukašin. Pored Vukašina je projektor

VUKAŠIN: Danas ćemo se, za promenu, baviti onim što nema veze s igrama koje su kod vas, očigledno, nepopularne. Radićemo nešto što ima direktne veze s vašim poslom. Kroz vaše izlaganje ćete pokušati da prezentujete proizvod i da nas, kao vešta govornica ili govornik, uverite da je taj proizvod baš za nas.

RASTISLAV: Izvini što se mešam, ali tu Uroš ima prednost kao neko ko zna kako se stvari reklamiraju.

VUKAŠIN: Video sam rad vašeg kreativnog sektora. Ne, ne zna. Ne bi me čudilo da neko od vas, ili svi vi, čak i ovde prisutni Rastislav, imate više dara za prezentaciju od Uroša.

UROŠ: To nije ni lepo ni profesionalno.

VUKAŠIN: Misliš, to što sam rekao o tebi? Tačno. I tu ti se izvinjavam. Izvini, Uroše, što sam ti rekao istinu. Nekad je bolje prećutati. Ali ne kod mene. Dakle, ono što ćete danas prezentovati je...

Vukašin pritisne taster. Na video bimu se pojavi ogromna slika izmeta

VUKAŠIN: ..ekskremetum, višak proizvoda, izmet ili, kako bi narod rekao, govno.

Vladimir se smeje. Ostali su u šoku i zgađeni

VUKAŠIN: Šta je tu smešno? Gomila firmi uglavnom samo to i prodaje. Dakle, ubedite me da je govno idealan proizvod za mene.

VLADIMIR: Tu neće biti potrebno neko naročito ubeđivanje.

VUKAŠIN: Kako, kako?

Vladimir ustaje

VLADIMIR: Ja odlazim. Sad. Momentalno.

VUKAŠIN: Kako? Ne možeš.

VLADIMIR: Mogu. Vidi kako idem.

VUKAŠIN: Imaš neke hitne obaveze?

VLADIMIR: Imam- da prijavim šefovima jednog debila koji nas truje kojekakvim sranjima kao što je ovo na platnu.

VUKAŠIN: Šta će Matovilac reći na to?

VLADIMIR: Cimneš me za Matovilca.

Vladimir ode. Pauza

VUKAŠIN: Tako je govorio Vladimir Ždronja, financial manager. Što se neće dobro uklopiti u njegov CV u kojem već postoji par optužbi za mahinaciju vezanih za prethodne firme. Šta je, likujete? Ždronja - Žderonja je vaš idol? Heroj koji se hrabro suprotstavio zlom Vukašinu. Pre nego što počnete da nosite crvene majice s njegovim svinjskim likom razmislite malo o jednoj skoro nepoznatoj, genetičkoj činjenici: koje je devojačko prezime buntovnikove majke?

Pauza

VUKAŠIN: Ne znate? Odgovor je: Matovilac. Ona je rođena sestra Matovilčeve majke. Sad znate zašto je Vladimir uspeo da ode ali, verujte mi, ne voli njega Matovilac baš toliko. Ova bežanija će mu doneti silne probleme. Bilo kako bilo, on je otišao a vi ste ostali. Vi ne možete da pobegnute. Ovde ste do kraja, ako ništa drugo zato što niste u rodu sa *capom di tutti capi*. Genetika! Ko će prvi? Rastislav, recimo. Izvoli, izreklamiraj nam ovaj opštepoznat brend.

Rastislav ustaje i prilazi Vukašinu nesigurnim korakom

RASTISLAV: Ovo govno ovde što vidite...

VUKAŠIN: Gledaj nas u oči dok nas lažeš! To! I počni otpočetka. I ne spominji da je govno govno.

RASTISLAV: Kako to misliš?

VUKAŠIN: Da li želiš da konstantno podsećaš svoje poslovne partnere na pravu prirodu proizvoda? Naravno da ne! Onda preskoči ono što oni ne žele da vide a to je: rugoba, smrad, bakterije i simbol svega što je odvratno. Napravi tortu od govana.

MIA: Koja ne može da se jede.

UROŠ: Nije bitno da li može da se jede. Bitno je da može da se proda.

Smeju se. Rastislav prikrije osmeh rukom

VUKAŠIN: Vas dvoje ste kao neki napaljeni srednoškolci. Ako bih sad počeo ne znam gde bih se zaustavio što se tiče vas dvoje. Ali, nećemo sad o tome. I ne mislite da ste se izvukli - s vama ću se pozabaviti kasnije. Doktore Rastislave, da čujemo predavanje na temu *Apologija balege*.

Rastislav pročisti grlo i namesti naočari

RASTISLAV: Kao što znate, ovaj ovde, ovaj proizvod je koristan i pouzdan. On nije samo ono što se nalazi odbačeno, u kanalizaciji.

VUKAŠIN: Ne govori o sebi, govori o proizvodu.

RASTISLAV: Ovaj proizvod je dobar kao đubrivo i povoljan kao.

VUKAŠIN: Kao đubrivo. Boring! Pređi na glamurozni deo.

RASTISLAV: S njim možete đubriti plantaže manga i ananasa.

VUKAŠIN: Ne, ne možete. Sedi dole, jedan. Rekao bih da je ovo katastrofa ali bi to bila uvreda za katastrofu. Da vidimo kako će to izvesti kreativni sektor.

Uroš staje ispred video bima. Pravi pokrete kao da se zagreva pred meč. Opusti se. Sklopi prste u tzv. "piramidu moći"

UROŠ: Ono što vidite pred vama je poslednja ponuda. Više ih neće biti. Niko, nikad nije kupovao ovaj proizvod. Ovo je prva i poslednja ponuda. A vi ćete biti prvi i jedini koji će ga kupiti. Ovakva ponuda ser ukazuje samo jednom i nikad više. Razmislite. Jednom i nikad više. A ako je već tako, a vi imate sredstava, vi ste ugledni klijent, veliki potrošač pa onda, zašto ne pokušati? Zašto ne dati šansu nečem tako jedinstvenom? A ovo jedinstveno, neponovljivo je novo "in".

Pauza

VUKAŠIN: Bravo! Ovo je ono što ja zovem suštinom neoliberalnog kapitalizma. Sedni, Uroše. Mia.

Mia stane ispod video bima. Sklapa oči. Pauza

VUKAŠIN: Meditacija? Ako će ti to pomoći izvoli samo, molim te, nemoj da osnuješ neku sektu.

Smeje se za sebe

MIA: Ovo što vidite je moćno oružje. Možete da ga bacate protivniku u lice, da ga nahranite njim, da ga terate da pliva u njemu i govori kako mu se dopada. Da s njim trujete izvore, prodajete ga Afrikancima zaslađeno, usoljeno ili sa slatko-kiselim sosom. Možete da ga trpate u mozgove svoje dece i pravite od njih maloumne robove. Možete da njime mažete svoje žene ako želite da se uzbudite. Možete.

VUKAŠIN: Dosta! Ovo je aposlutno odvratno! Gora si od Rastislava. Mislio sam da je to nemoguće ali, eto, dogodilo se. Sedni.

Vukašin se, gnevan, šeta između njih. Deluje kao da ne zna kome pre da razbije glavu

VUKAŠIN: Ono što vidim nije za gledanje. Jedan apsolutno nemaštoviti, sterilan, slabašan um. Jedan solidan, promišljen ali povodljiv mozak koji nema ni trunke harizme i jednu isfrustriranu, kvazilevičarsku, psihotičnu personu. ČEKAJTE! Nisam završio. Cinični nezahvalnici koji žele da ujedu ruku koja ih hrani. Čim vam se ukaže prilika. Kad okrene leđa. Da napadnete onako, mučki. Nema u vama ni trunke integriteta, ni trunke vere.

MIA: Šta misliš da je naša firma, sekta?

VUKAŠIN: I JESTE SEKTA! Svaka prava firma, svaka prava korporacija danas jeste to što uopšte nije loše jer svaka sekta predstavlja neplaćene račune Crkve.

Pauza

VUKAŠIN: A sad da se vratimo na našu vežbu. Mogu samo da zaključim da ste se opet pokazali kao nedostojni zadatka. Idite, šetajte po divljini, nalijte se kao volovi, ne zanima me. Želim da budete ovde za dva sata. A tad ću vam otkriti neke vrlo gadne stvari. O nerkoj vrlo gadnoj osobi.

Vukašin i Rastislav razmene poglede. Svi ustaju i odlaze. Rastislav je poslednji. Okrene se, molećivo, prema Vukašb inu ali mu ovaj otresitim pokretom pokaže prema vratima. Rastislav, snužden, ode. Vukašin gleda prema video bimu

VUKAŠIN: Zaboravili ste da kažete da je govno najautentičniji ljudski proizvod.

10.

Kafe. Mia i Uroš su za stolom. Za šankom, u mračnom raspoloženju, radi Jugi

UROŠ: On je potpuno lud!

MIA: On lud? Ludi smo mi što smo reklamirali govna!

UROŠ: I to je tačno. Pitam se šta je sledeće.

MIA: Ja ne želim da znam.

UROŠ: Rastislav je bio bio isprepadaniji nego obično.

MIA: Da. Možda ga je uplašilo to što je rekao da će da otkrije nešto gadno o njemu.

UROŠ: Možda je pedofil?

MIA: Uroše!

UROŠ: Uvek mi je delovao kao neki manijak.

MIA: Ne preteruj.

UROŠ: Izvini.

Uroš spusti šaku na njenu

MIA: Mislim da to nije dobra ideja.

UROŠ: A ko će nas videti? Jugi?

MIA: To što ste se jednom zajedno napili ne znači da ste neki vajni prijatelji.

JUGI: Urke, šta se radi?

UROŠ: Eto po starom. Ti?

JUGI: Hoćete da popijete još nešto.

UROŠ: Pa može.

JUGI: Ja častim.

Uroš i Mia se zgedaju. Jugi im priprema pića

MIA: Šta bi to moglo da bude?

UROŠ: Ne znam. Valjda smo mu simpatični.

MIA: Ne verujem ali dobro.

UROŠ: Zašto?

MIA: Zato što nas služi.

UROŠ: Kako?

MIA: On je ipak, dole, a mi smo opet, elita.

UROŠ: Gde je ona kvazilevičarka od maločas?

MIA: Ja nisam levičarka. Ja verujem u umerenu humanost.

UROŠ: A tu neki red treba da postoji?

MIA: Naravno. Ne može neki džukac za šankom i univerzitetski obrazovani stručnjak da bude jedno isto.

UROŠ: U pravu si, ma kako to sjebano zvučalo.

MIA: Šta ti sad to znači?

UROŠ: To znači da smo i ti i ja , kao i svi koji zarađuju nešto više para u ovoj zemlji sjebani. Sjebani su i sirotani ali ne u tom smislu. Njihovo je sjebanje na egzistencijalnom nivou, naše je već patološko.

MIA: Nemoj mnogo da psihologiziraš u društvu diplomirane psihološkinje.

UROŠ: Slušaj, da li ti izgleda normalno da ljudi koji pripadaju toj našoj, imaginarnoj srednjoj višoj klasi imaju osećaj da im većina nešto prebacuje? Da ih stavlja pod lupu? Da ih mrzi, da im zavidi? Imaju.

MIA: Zato što je to tačno.

UROŠ: A zašto? Zato što negde, duboko u sebi osećamo da u zemlji u kojoj radnik dobija, ako dobija, dvesta evra mesečno nije normalno da mi zarađujemo sedamsto ili hiljadu evra. Plus bonusi, prekovremeni sati i slično.

MIA: To nisu nikakve pare.

UROŠ: Za Evropu nisu ali ovde jesu. Ovde te pare znače da ne piješ samo tursku kafu, da ne jedeš samo buđavu mortadelu za doručak, da uvek imaš za benzin za neka bolja kola i da ima love i za letovanje i za zimovanje. Ali šta ako osećaš da ti to ne pripada, da je zbog tebe neko zakinut u tom krugu love, kao što reče jedan pesnik?

MIA: Oni koji nisu diplomirali ne mogu se nadati dobrom poslu.

UROŠ: Misliš na pola našeg Upravnog odbora?

MIA: To je tačno i?

UROŠ: Samo kažem: ne treba osuđivati one s manje para.

MIA: Treba ih pustiti da naprave revoluciju?

UROŠ: Treba - jer je neće napraviti pa sve da im podeliš oružje i municiju. Idealno bi bilo kad bi mi, neka samozvana elita, otkrili one koji su najbolji među nama, pustili ih da vladaju i izmakli se. Ali, mi nećemo to uraditi. U stvari, mi ćemo uraditi suprotno- naći ćemo najbolje među nama a zatim ih pobiti.

MIA: Zašto bi uradili tako nešto?

UROŠ: Zato što smo sjebani.

Pauza. Dolazi Jugi s tri pića na poslužavniku

JUGI: Mogu li da vam se pridružim?

UROŠ: Naravno.

Jugi podiže čašu i gleda u Miu

JUGI: Za lepotu i istinu.

SVI: Za lepotu i istinu!

Kucaju se

UROŠ: Izgledaš kao da slaviš nešto.

JUGI: Može se reći. Kad smo kod toga-prethodno piće i ovo ja častim.

MIA: A koji je razlog?

JUGI: Otpušten sam. Izgleda da je mom rođaku više stalo do toga da sačuva dobre kontakte s glavonjama nego da zadrži mene za šankom.

UROŠ: Ne razumem. Zar nije?

JUGI: Jeste, Vladimir je odlučio da se, pred sam odlazak, ponovo žali. Ovaj put Matovilcu lično koji je onda pozvao mog rođaka i, ostatak znate.

MIA: To je užasno. Žao mi je.

JUGI: Da, znam da jeste.

UROŠ: Slušaj, ako ti bude trebao neki kontakt u Beogradu.

Uroš vadi vizit-kartu i daje je Jugiju

JUGI: Hvala. Nazvaću ako bude trebalo.

UROŠ: Ne, nazovi bez obzira.

MIA: I, šta ćeš sad?

JUGI: Reče ona kao da joj je stalo. Čuo sam ponešto od vašeg razgovora. Ne, ne ljutim se, sve je okej, ne zvao se ja Džeki. Da odgovorim na ovo pitanje: nalivaću se rakijom i kresaću ovce po pašnjacima, eto šta ću da radim.

Pauza

JUGI: Nego, bolje bi bilo da ovo sabijem i odem. Trebalo bi da ovde budem još par sati ali, jebeš ga. E, da, reče mi Mića portir, videli su maločas dole, na stanici, nekog nervoznog tipa s cvikerima kako ulazi u autobus. Pričao je sam sa sobom, pravio tikove i znojio se kao blesav.

UROŠ: Rastislav. Zbrisao je?

JUGI: Tako je. Izgleda da ste ostali samo vas dvoje.

Jugi cugne piće na eks i potapše ih po ramenima

JUGI: Vidimo se u odjavnoj špici nekog drugog filma.

Jugi ode

MIA: Šta mu je to značilo?

UROŠ: Apsolutno nemam pojma. Samo imam neki osećaj da me Jugi nikad neće kontaktirati.

11.

Prostorija iz 1.scene. Po podu su razbacane gigantske lego kockice. Vukašin stoji i, zapanjen, zuri u Uroša i Miu. Na video bimu je snimak noža koji se, u slow motionu, zabija u meso divlje svinje

VUKAŠIN: Taj mali kurton! Pobegao!?

UROŠ: Da, maločas smo saznali.

VUKAŠIN: Dobro. Imam viziju vaše firme koja će uskoro biti kraća za jednog sporednog igrača. Slučajna rima koja mi se dopada. Dobro. Ništa, sve je u redu. Dobro. Ne nerviram se. Kao što vidite, ove komponente na podu su mutirane lego-kockice. Ja ih tako zovem. Vaš cilj je da, zajedno, uklapajući ih, napravite, evo ovoliki zidić i da bude širok oko pola metra. Ništa lakše. Hajde.

Mia i Uroš se zgledaju a zatim počnu s poslom. Uklapaju delove, sašaptavaju se. Podsećaju na decu u igri

VUKAŠIN: Bekstvo. Šta on misli? Da meni može da utekne? Neverovatno! Ispričaću vam nešto o tom bedniku, nešto što će vas potpuno užasnuti. Koštaće ga karijere. A njegovu majku mesta u fensi staračkom domu. A njegovu ćerku alimentacije. Razoriću ga.

MIA: Nema razloga za negativne emocije.

VUKAŠIN: Videćeš da razlozi itekako postoje.

UROŠ: On je malo smušen ali dobar kolega.

VUKAŠIN: O, zbilja? Kako radi naš trust mozgova?

UROŠ: Još malo i gotovo.

VUKAŠIN: Odlično.

Vukašin priđe zidiću i šutne ga nogom

VUKAŠIN: Ponovo!

UROŠ: Kako?

VUKAŠIN: Tako, lepo, ponovo. Nije dovoljno dobro.

UROŠ: A zašto?

VUKAŠIN: Zato što je ovo vežba strpljenja, kao sa mandalama napravljenim od peska. Budistički monah napravi mandalu od šarenog praha na podu hrama. Mandala je divan crtež od sto boja i pet stotina nijansi. Dvadeset kvadratnih metara površine. Radi na njoj mesecima. A onda otvori vrata i pusti vetar da raseje čestice mandale po belom svetu. Ako to može neki gologuzi Tibetanac onda to isto možete i vi s jednim lego- zidićem. Ponovo.

Uroš i Mia stoje, nesigurni šta da urade

VUKAŠIN: Kažem-ponovo!

MIA: Kad si poslednji put bio kod psihologa? Psihijatra?

VUKAŠIN: A, ne, nećete me uništiti tim jevtinim psihologiziranjem. Pogotovo ne ti.

MIA: Zato što sam žensko?

VUKAŠIN: Misliš da je meni stalo do toga ko je muško a ko je žensko? Ja nemam predrasude. Nikakve. Meni je stalo do posedovanja.

UROŠ: Ti nas ne poseduješ, jel čuješ? Ti nisi nikakav guru, nikakav lider i odvratno si ljudsko biće. Da si pas poslao bih te da te uspravaju. Naše kolege si oterao.

VUKAŠIN: Hahaha! Vaše kolege? Pa sad ću da vam pokažem vašeg kolegu.

Vukašin vadi mobilni telefon i pritiska dugme. Uroševu i Miino koitalno dahtanje, off

VUKAŠIN: To je vaš drugar. Vaš Rastislav. A znate li kako je to uradio? Zidovi u hotelu su tanki a on je bio u sobi do Uroševe. I ne samo to - otkrio je da se vaša igrice još bolje čuje kroz otvor za ventilaciju. Zato vaša jebačina tako lepo odzvanja. E, te iste večeri je predao meni snimak. Ali, kad sam mu zapretio da će biti otkriven, on je pobegao kao poslednja kučka, što i jeste.

UROŠ: To je uradio zato što si mu ti rekao.

MIA: Ucenio si ga.

VUKAŠIN: Malo, ali je mogao da nađe bilo šta drugo. I mogao je da uništi bilo koga drugog. A on je odlučio da sredi baš vas.

UROŠ: To nema nikakvog smisla.

VUKAŠIN: Ima. Sećate se dobacivanja loptom? Rastislav uvek napada onog ko deluje slabije. Zašto nije pokušao da napadne Vladimira, recimo? Zato što ga se plaši.

Pauza

UROŠ: Idemo odavde.

VUKAŠIN: Ne, ne idete nigde. Ovaj snimak može otići na youtube očas posla. I može vas koštati mnogih stvari.

MIA: Na tom simku nema ničeg šokantnog.

VUKAŠIN: Osim "uzmi me jako" i "šljepni me po guzi" i nema, to je tačno. Ali, kako će reagovati Matovilac kad sazna da je prekršeno zlatno pravilo firme: nikad ne spavaj s koleginicom. I kako će to izgledati u očima kolega koji će slušati vaše stenjanje narednih dana. Tražiti snimke. Raspitivati o dimenzijama i pozama. Neslavno. Pored toga, neće se dopasti ni devojci s kojom je Uroš nedavno raskinuo ali i dalje, povremeno, završi u krevetu.

MIA: To nije tačno.

UROŠ: Tačno je ali to ne znači.

VUKAŠIN: A neće se dopasti mi Matovilcu jer je Mia upoznala, u viša navrata, čari šefovske ložnice.

UROŠ: Mia?

MIA: Ne želim da komentarišem.

Vukašin im prilazi i spušta im šake na ramena

VUKAŠIN: Zna li da oboje možete da izgubite posao i nešto malo ugleda? Zna li koliko će vam biti teško da ponovo stanete na noge? I, još bitnije, zna li da sad

mogu da s vama radim šta hoću? Ako poželim trojku mogu sad da vas imam, na podu, oboje. Malo nju, pa tebe, pa na smenu.

UROŠ: A šta ako ja sve ovo snimam?

VUKAŠIN: Ne snimaš. Ostavio si mobilni u garderobi. Kako smo ono rekli: "Ovde nema mobilnih telefona. Ovo je moja soba mira." Posedujem vas, i gomilu ljudi iz svih sfera života. Držim vas za muda - ovako.

MIA: I sad želiš da nas strpaš u krevet?

VUKAŠIN: To je isto i Rastislav rekao. Ne pada mi na pamet. Seks je dokaz kontrole a meni dokazivanje nije potrebno.

MIA: Znala sam da si aseksualan.

VUKAŠIN: O, ne, nisam.

Vukašin je lizne po vratu

VUKAŠIN: Samo ne brkam posao i zadovoljstvo. Ja sam konzervativac s modernim šmekom. Ženu volim kad je obrijana, poslušna i kurva. A sad, bez daljnjeg odlaganja gubite se u svoje sobe i spremite za sutrašnji hajking kroz prirodu. Biće to dug i leden dan.

Prođe između njih i usput ih, ležerno, lupi šakama po zadnjicama

12.

Zavejana šuma. Na sredini šume brdašce snega. Na video bimu je snimak vuka koji trči kroz sneg

UROŠ: Dobro je da nas je poslao da se sami popnemo na ovo brdo.

MIA: Zašto je dobro?

UROŠ: Zato što nismo u njegovom društvu. Bar neko vreme.

MIA: I tebi je to dobro? On sedi u dolini, naliva se kivanom rakijom i smeje se dok gleda kroz prozor kako se mučimo.

UROŠ: Nije toliko strašno.

MIA: Nije?! Bliža nam je dolina nego vrh a pešačimo više od pola sata.

UROŠ: U vezi s onim juče.

MIA: Zaboravi.

UROŠ: Voleo bih da i ti možeš da zaboraviš.

MIA: Da. Znam da bi.

Pauza

UROŠ: Pogledaj ono brdašce. Šta je ispod njega?

MIA: Verovatno đubre koje bacaju seljaci.

UROŠ: Ne bih rekao.

Uroš oprezno prilazi brdašcetu snega

UROŠ: Nešto se plavi. Rukavica!

Počinja da skida sneg

UROŠ: Ovo je čovek. Mia! Pomozi mi.

Mia vrisne. Njen vrisak odzvanja planinom. Pucanje u daljini, off. Uroš manijakalno sklanja slojeve snega. Otkrije, do pola, Rastislava u jakni

UROŠ: To je Rastislav! Mrtav je!

MIA: Ali, on je otišao juče.

UROŠ: Ne, to je bio neko ko je ličio na njega. Ovo je naš Rastislav.

MIA: Ubio ga je.

UROŠ: Ne verujem. Vukašin je manipulirao ali nije ubica.

MIA: Nisam baš sigurna.

UROŠ: Rastislav je i pre dolazio ovde, da prošetava. Mislim da se ili napio i zaspao u snegu ili je došao ovde da se ubije.

MIA: Da se ubije? Zbog čega?

UROŠ: Zbog sramote.

Na video bimu se pojavljuje snimak silovite lavine koja, uz pucanje leda, juriša niz brdo

MIA: Lavina.

UROŠ: Prebrza je.

MIA: Drži me za ruku.

Ne pomeraju se s mesta. Mrak

KRAJ

